

Intenzív pénzhiány

Interjú dr. Hirsch Tiborral, a Heim Pál Gyermekkórház intenzív osztályának főorvosával

Esély: Elgondolkoztató az Önök felhívása. A Heim Pál Kórház, egy országos intézet, Budapest egyik ún. elit kórháza, végső megoldásként a szülők anyagi támogatását kéri abban, hogy életmentő fontosságú készülékeket vásárolhasson beteg gyerekek számára.

dr. Hirsch Tibor: Elgondolkoztató, ugye? Nyolc—tízezer altatást végzünk évente olyan körülmények között, ahogyan ma már nem szabadna dolgozni. Nincsenek megfelelő ellenőrző berendezések, monitorok, így hagyományos módon számláljuk a pulzust, figyeljük a légzést, ami nyilvánvalóan óriási rizikóval jár. Nem csekély szakmai, etikai dilemma előtt állunk, amikor el kell döntenünk, hogy melyik beteg kapjon korszerű lélegeztetőgépet, és kinek jusson egy kevésbé jó. A két gép között annyi lehet a különbség, mint mondjuk egy Mercedes és egy Trabant között.

E.: Az államtól semmilyen támogatást nem kapnak?

dr. H. T.: Gyakorlatilag nem. Olyan szűkös volt a költségvetésünk, hogy évente mindössze két, két és fél millió forintot tudtunk műszerre fordítani. Manapság a legegyszerűbb készülék ára is minimum félmillió Ft. Ez azt jelenti, hogy az elmúlt öt évben, amióta megalakult az intenzív osztály, semmilyen komoly fejlesztésre nem volt lehetőségünk. Ezért az alapítvány kizárólagos célkitűzése az aneszteziológiai és az intenzív terápiás osztály műszerezettségének javítása.

E.: A költségvetés nem méltányolja azt a szempontot, hogy életmentő készülékről van szó?

dr. H. T.: Méltányolja, és az együttérzéséről biztosít, de a szűkös keretekre hivatkozva nem ad pénzt.

E.: Úgy gondolom, hogy ma, amikor még nem alakult ki az egyéni mecenatúra Magyarországon, és az emberek anyagi helyzete általában lehangoló, egy ilyen alapítvány létrehozása csak a végső eszköz lehet és kevés reménnyel kecsegtet.

dr. H. T.: Természetesen ez végső eszköz, amit végül is szégyellünk. . . senki sem szeret pénzt kunyerálni. Nagyon sokat tépelődtem azon, bevágjunk-e egyáltalán. Jogunk van-e ahhoz, hogy a szülők támogatását kérjük, sok esetben olyan szülőként, akiknek a gyereke nálunk gyógyult. A felhívás szövegében figyeltünk erre, és tulajdonképpen nem a szülőket kérjük, hogy adományozzanak a kórház számára, hanem a segítségüket kérjük abban, hogy a környezetükben élő kisiparosok, vállalkozók, vállalatok körében terjesszék a felhívást, segítsenek mecénásokat találni. Az eddigi tapasztalatok azt mutatják, hogy gyakran a kisemberekben több a segítőkészség. Sokan fizettek már be kisebb-nagyobb összeget, kaptunk pénzt a Nyugdíjasok Klubjától is.

Sajnos már lehetőségeink nemigen vannak. A kórház a legkülönbözőbb módokon igyekszik nyereségessé válni. Még mosást, főzést is vállalunk más intézmények részére, de hát az mégsem lehet egy egészségügyi intézmény célja, hogy melléküzemágban gazdálkodjon. Ez valahol alapvetően elhibázott. A kórháznak a betegért kell működnie, a beteg az első. Ha a felső szervekhez fordulunk, empátiában ott sincs hiány, de ettől a betegnek nem lesz jobb. Ez vitt odáig, hogy a társadalomhoz forduljak segítségért.

E.: Ezt a vállalkozást az államnak kellene finanszíroznia. Mi történik, ha a várakozások ellenére nem jön össze a megfelelő mennyiségű tőke?

dr. H. T.: Akkor minden marad a régiben.

E.: Mit mutatnak a statisztikák? Hogyan alakult a beteg gyerekek száma az elmúlt években?

dr. H. T.: A baleseti betegek száma egyértelműen óriási növekedést mutat. Csak ki kell menni az utakra, ahol nap mint nap elszabadul a pokol. Rengetegen vezetnek, akiknek nemhogy autóra, de még rollerre sem adnék jogosítványt.

E.: Hogyan változott a légzőszervi betegek száma?

dr. H. T.: Az is nőtt, ez elkerülhetetlen. Aki hallgatja reggelenként a levegőszennyeződésről szóló híreket, annak napnál világosabb, mi ennek az oka. Alig van olyan reggel, amikor ne azt hallanánk, hogy a levegőszennyezettség meghaladja a megengedettet, vagy annak közelében van.

E.: Egészségügyi statisztikáink Európában messze a legrosszabbak között vannak.

dr. H. T.: A statisztikák sok mindent tükröznek. Környezetszennyezést, rossz táplálkozást, mozgásszegény életmódot stb. Ezen mind változtatni kellene, és ez nem kizárólag az anyagiakon múlik, hanem hozzáállás, szemléletmód kérdése is.

E.: A kórház befogadóképessége elegendő a betegek növekvő számához képest?

dr. H. T.: Pillanatnyilag többé-kevésbé még igen. Ennek az az oka, hogy jóval kevesebb a születések száma. A gyermeknépesség száma évek óta lefelé megy, igaz, eközben a balesetek és légzőszervi megbetegedések aránya nő. Mégsem a férőhely szűkössége a gondunk. Ha az ellátás és ápolás színvonalát nézzük, akkor a mi kórházaink többsége, sajnos, megintcsak jócskán lemarad pl. egy nyugat-európai kórház színvonalához képest. Gyermekkárházaink elrendezése a hagyományos, porosz szemléletet tükrözi. Egy osztály kórtermekből áll, orvosi megfigyelési szobából, és kávézó. Ez nagyjából a régi beosztás. Hiányoznak a játszószobák, olyan helyiségek, ahol a gyerekek étkezhetnének stb.

E.: Nincs étkezés a kórházakban?

dr. H. T.: Nem mindenütt. Több helyen a folyosón esznek. Az osztályok modernizálása nyilvánvalóan az ágyszám rovására menne. Ez újabb problémákat vetne fel.

E.: Az egészségügyi rendszeren belül mennyire részesül előnyben vagy szorul háttérbe a gyermekegészségügy?

dr. H. T.: Van egy határozott koncepció arról, hogy a gyermekegészségügyet nem kell fejleszteni, mivel nem születik kellő számú gyerek. De ez rossz koncepció. Nagyon sok fontos minőségi változtatásra lenne szükség, a korszerű felszereltségtől a modern elrendezésű kórtermekig. Eleve rosszak azok a normatívák, amelyek megszbáják, hány ágyra

hány nővér juthat. Alacsonyak a fizetések, nehéz a munka, rendkívül előnytelen az időbeosztás... Jelenleg az egészségügyben óriási munkaerőhiány van. Megdöbbentő, hogy munkanélküli segélyeket fizetünk, miközben egy fontos szakma munkaerőhiánnyal küzd. Ha a társadalombiztosítás rendszere nem fejlődik tovább néhány éven belül, és nem alakul ki olyan helyzet, amelyben a betegért végzett munkát aszerint fizeti a biztosító, hogy milyen teljesítmény áll mögötte, addig nem reménykedhetünk lényeges javulásban.

Az interjút készítette: Lévai Katalin